

**ВНИМАНИЕ: УБИВАТ БАВНО ПРЕД ОЧИТЕ НИ ЕДНА ЖЕНА!
Журналистическо разследване на Недялко Йорданов
по случая “Даниела Терзийска”**

Съдбата на Даниела Терзийска ме преследва по необясним начин. Цялата нейна история, на която всички ние сме свидетели, прилича на криминално-политически трилър по роман на Гришам. Само че това не е роман, не е филм, а реална действителност. Всичко това става около нас, ние сме очевидци на тази драма, в която са замесени най-висши политици, бивши и настоящи полицейски шефове и магистрати.

Започнах своето разследване отдавна, ту го изоставях, улисан в други свои проблеми, ту отново се впрягах. Обземаше ме яростно безсилие, от това, че делото е обявено за секретно, че на практика няма никакъв достъп до следствените материали не само за журналисти, но дори и за адвокатите на Даниела.

Ще се опитам в хронологически ред да подредя събитията – още не знам какъв ще бъде жанра, на това, което искам да напиша...

Правя го, защото все още искам да вярвам, че не е възможно в днешна България, в третото хилядолетие, в демокрацията, която ни сполетя и при наличието на едно правителство дошло в името на обективността и особено при наличието на един главен секретар на МВР с такъв висок рейтинг – повтарям – все още искам да вярвам, че не е възможно да не се каже истината, цялата истина, каквато и да е тя.

Искам да предизвикам тази истина...

Искам да бъде казана тя високо и гласно.

Искам го не за себе си, и не за Даниела и семейството ѝ, а за всички нас...

Защото само така ние ще повярваме, че в България има справедливост и закони, политици, които могат да бъдат почитени, полиция и съд, които могат да бъдат безпристрастни.

Няма да съобщавам източниците си, нека ме опровергават засегнатите.

Но ще започна с най-пряското, това което е предмет на обсъждане в цялата преса през последните дни.

А АКО ТОВА Е ЛЮБОВ?

Представи си, обикновени мой читателю, че си полицай.

Трудно е да си го представиш нали?

Добре, представи си тогава, че си мъж. И си поставен да охраняваш една жена. Тази жена има реномето на убийца, на шизофреничка, на невменяема. Тя може всеки момент да скочи от прозореца, за да се самоубие, или коварно да те убие например със скрит нож или да ти избодне очите с вилица.

Да, обаче минава време... Всяка седмица по две нощи ти си дежурен, длъжен си да не я изпускат нито за секунда от погледа си, лежиш на съседния до нейния креват в стаята в болницата на МВР и постепенно установяваш, че тази жена съвсем не е невменяема, съвсем не е луда... Напротив. Това е една измъчена и изтерзана жена, изгубила детето си и затворена тук по абсолютно незаконен начин. Една млада, умна и привлекателна жена...

За какво си говорите в дългите нощи, когато сте заедно само двамата... в стаята, в дъното на коридора. Не мога да гадая, но щом ти – полицаят, заплашен от тежко служебно наказание, една година пред пенсия, решава да помогнеш на тази жена, значи е започнало нещо, което има само едно име... Знаем, че циниците ще се

присмеят на тази думичка. Тя е невъзможна и недопустима за такава ненормална ситуация. Но кой може да даде рецепта против любовта?

Може би си мислиш, недоверчиви читателю: Хайде, сега – поетични фантазии! Какво можеш да очакваш от един поет, освен романтични измишльотини. Факти! Факти!

НАЧАЛОТО

На 5 март вечерта – ден вторник - Полицаят е нощен дежурен... И тогава, в тази нощ се случва това, което го има по американските филми – на пръв поглед банална, сладникава сцена. Охраняващият и затворената се озовават в прегръдките си. Те имат пред себе си цялата нощ там , в стаята с двете легла, в стаята с решетки на прозорците... Какво са изпитали не знам, но от тук пламва страстта.

Даниела – жената, затворена в клетка, може би вижда в тази внезапна връзка - оня живот, нормалния - от който е лишена вече цяла година.

От тук нататък и тя и той чакат с нетърпение всяко следващо нощно дежурство. А то е два пъти седмично. И два пъти седмично двамата прекарват заедно, отдадени на страстта, която ги е сближила. В тази страст няма полицаи и престъпничка, няма служебно лице и затворена, няма съществуващи бракове, дори няма страх от разкриване. Има един мъж и една жена.

*

Кой е виновен за това? И изобщо има ли виновни?

Кой е създал предпоставките, условията за започването на тази връзка?

Кой е затворил незаконно Даниела в тази болница? Кой е сложил да я охраняват денонощно мъже, които могат да преспиват в стаята ѝ?

Отговорите на тези въпроси трябва да дадат прокуратурата, съда и полицията.

Но за това - после...И много по-подробно малко по-нататък...

НА ГЛЪТКА ВЪЗДУХ

Виновен ли е Полицаят, че е станал съпричастен на съдбата на Даниела? Виновен ли е, че като пряк свидетел на нейното принудително затворничество, се е отзовал на молбата ѝ да я поразсее, да я извежда от време на време на бял свят?

И то къде пък чак толкова?

В кафенето отсреща в хотел "Родина".

После на гарата, на пържени картопки и кебапчета. И то заедно с още двама колеги.

После из нощна София с личната си кола.

После – на гости на снахата и брат ѝ.

А после... но нека за това по-късно...

Но какво лошо има в това? Всъщност Полицаят възстановява справедливостта по отношение на младата жена, дава ѝ от време на време това, което тя по всички норми и закони на страната би трябвало да има.

ТАЙНАТА - РАЗКРИТА

И все пак нищо не остава скрито покрито. Още по-малко в една МВР болница. Връзката между Полицая и Даниела става публична тайна. Персоналът естествено е в течение. Портиерите на задния вход се притесняват, когато виждат как вечерта двамата излизат с колата. Един ден колегата на Полицая – който застъпва след него на смяна, приятелски хваща за вратлето Даниела и ѝ казва: *“ Даниелче, ще го закъсате, недейте така. Ти и без това не работиш, ама на колегата му остава година и половина до пенсия. Помисли за него! “*

*

Но двамата стават все по-непредпазливи.

-Видяхме дъщеря ти на гарата. Беше с трима полицаи и ядяха кебапчета и пържени картофи – съобщава един познат на бащата на Даниела.

-Не може да бъде, вероятно си се припознал.

*

Един ден бащата на Даниела идва на свиждане и не заварва дъщеря си в стаята. Десет минути след това тя пристига с Полицая, облечена с яке.

-Къде бяхте? Защо си с яке? Излизала ли си? – пита смаяният баща.

.Даниела, леко притеснена обяснява, че били на паркинга, Той оправял колата си, а тя се печала на слънце и си пиела кафето. И тогава Полицаят се представя на бащата, казва му, че е семеен, разказва му за децата си, и накрая предлага да намери адвокат, който само след няколко дни ще освободи дъщеря му. После носи бира да почерпи за именния си ден. Това е денят преди Цветница.

-Татко не трябва да пие – казва Даниела.

-Нищо няма да му стане от една пластмасова чашка – смее се Полицаят.

*

-Много е приятен! Нищо, че малко черничък – споделя Даниела по-късно на доверено лице.

*

А разтревожения баща отива при полковник Савов, шефът на шесто РПУ:

-Как може вашият човек да я подвежда и да ѝ казва, че ще ѝ намери друг адвокат?

Полковник Савов не обръща особено внимание на това. Той се интересува от друго:

-Пари искал ли е?

-Не, не искал никакви пари – честно отговаря бащата. Но не споделя с полковника случая за гарата.

НА ГРОБА НА ПЕПИ

Една нощ... това наистина звучи страшно романтично и тъжно – Полицаят качва Даниела на колата си, заедно с един свой колега и я завежда на гробищата в Ихитман. Даниела до тогава просто не е вярвала, че детето ѝ е мъртво, че е погребано. Цяла година тя живее с усещането, че това е някакъв сън, заблуда, недоразумение... и продължава да мисли, че детето ѝ е живо и един ден ще се намери.

-Заведи ме на гроба му да се уверя – моли тя полицаят.

*

Господа началници на бедния Полицай, тук виждам как се мръщите заканително. Но ако това е истината, не му се сърдете, не го наказвайте за тази постъпка, за това драстично нарушение на заповедта. Всъщност каква е тази заповед? Законна ли е тя? Защо една майка да не може да отиде на гроба на детето си една година след погребението му. В какво време живеем, ако този хуманен жест трябва да бъде наказан!

Това е през нощта, около 23 часа. Гробището е заключено и те прескачат оградата. Какво е изпитала Даниела, когато е застанала над гробчето на малкия Пепи... Тук трудно мога да намеря точните думи... но съм сигурен в едно – че това още повече я сближава с Полицая.

РАЗВРЪЗКАТА

И тук следва нормалната, банална като че ли развръзка.

Един ден Даниела с тревога, а може би с радост / не искам да гадая/ установява, че цикълът ѝ не идва.

-Бременна съм – казва тя на Полицая.

*

Милиарди жени са казвали на милиарди мъже тези думи от как свят светува. Но мъжките реакции са били само два вида: или безгранична радост или безгранична уплаха.

Даниела е останала с впечатлението, че полицаят се е зарадвал.

-Сигурна ли си?

-Не знам... Трябва да се провери.

Полицаят се заема да провери, взема урина от Даниела и я носи някъде, но нищо не може да се каже със сигурност.

Тогава Даниела споделя със снаха си своя проблем и на едно от свижданията тя ѝ дава тест.

*

Не съм запознат с тези неща, уважаеми читатели, пък и не исках да навлизам в подробности. **Всъщност в случая не е най-важното бременна ли е или не Даниела.** По – важни са перипетиите около това и реакцията на полицията и заинтересованите органи. Чувал съм само, че всяка жена днес може да си направи сама такъв тест – и ако е бременна трябва да се появят някакви там две чертички. При Даниела се появила една, а втората не била съвсем ясна.

Тогава Даниела направила опит за втори тест. От къде го взела? Няма да повярвате! Просто слязла долу в аптеката на болницата и си купила такъв тест.

-*За какво ти е?* – попитала аптекарката.

-*Една моя приятелка ме помоли да ѝ купя, защото ѝ е неудобно да си го купи сама.*

И отново тестът показал въпросните чертички.

Тогава Даниела решила да сподели с майка си. Казала ѝ, че Полицаят е сериозен човек, че ще ѝ помогне да я освободят по-скоро, че тя ще се прибере вкъщи, ще роди детето и ще заживеят заедно.

Какво може да изпита една майка при това положение, освен страх и тревога.

-*Съветвам те да абортираш* – казала ѝ тя.

Същото ѝ казал и Полицаят и си предложил услугите да ѝ уреди аборт извън болницата...

ПЪРВОТО ИНТЕРВЮ НА ДАНИЕЛА

А през това време Даниела дава интервю в “Монитор” – първото интервю в живота си. За първи път след оня фатален 16 март на 2001 година тя проговаря и категорично отрича да е удушила детето си.

Това нейно изявление хвърля в паника прокуратура, а след това и полиция.

Лъсват отново сериозните дупки в обвинението. Но за тях ще пиша подробно по-нататък.

Сега искам, заблудени мой читателю, отново да се замислиш защо, когато стане дума за делото Даниела Терзийска, така мълниеносно настръхват тези две институции. И защо, след като тази жена е обявена за абсолютно здрава от комисията на ТЕЛК и годна да започне работа, вече пет месеца продължава да бъде държана насилствено под охрана.

*

Тук ще направя една малка скоба. Даниела – здрава права жена, заобиколена от болни хора край себе си, помагала с удоволствие на всеки, който имал нужда от нещо. Особено се грижела за една стара немощна бабичка и се сприятелила с нейната дъщеря. А дъщеря ѝ била юристка в системата на МВР.

-*Не се съгласявай на аборт извън болницата* – посъветвала я юристката, която също била посветена в тайната - *Ще се обадя и ще ти уредя аборт в гинекологичното отделение на тукашната болница.*

СКАНДАЛЪТ НАЗРЯВА

Както виждате, броят на тези, които научили тайната се увеличавал.

Даниела се доверила и на своя адвокат Проданов, който не знаел как да реагира и решил да съобщи на другия адвокат Рени Цанова. Все пак - жена, ще се разберат по женски.

Цанова и Проданов дълго обсъждали новосъздадената ситуация и взели решение да уведомят за случая главния Прокурор, за да не стане обществен скандал. Но Главният Прокурор не бил в кабинета си. Не ги приел и заместник Главния прокурор, нито се обадил по-късно, както била уговорката със секретарката му.

Тогава Цанова извикала родителите на Даниела, но се оказало, че те отдавна знаели за това.

КАТО В ПОЛЕТ НАД КУКУВИЧЕ ГНЕЗДО

Неочаквано, още същата вечер, в стаята на Даниела нахълтва дежурната лекарка. Часът е около 20. Тя никога до сега не е преглеждала Даниела. И изведнъж – такава странна загриженост! И то – през нощта.

-Хайде ела, ще те прегледаме. Дай урина.

-Защо? – пита Даниела.

-Подготвяме ти документите за изписване.

И завели жената на изследване. Водили я на ехограф. А по-късно ѝ направили гинекологичен преглед.

Не ви ли напомня нещо познато това?

Кой е разпоредил тази светкавична проверка и гинекологичен преглед на една жена, която лежи в нервно отделение? С какво право?

Нека въпросният разпоредител има доблестта да си признае.

Защото грешките от преди една година и сега са едни и същи. А дали и хората не са едни и същи?

На 16 март миналата година полицията изпълни поръчката на Костов в срок от 12 часа да бъде назована “убийцата.”

Сега чия поръчка беше изпълнена – в срок от 12 часа да се докаже, че “убийцата” не е бременна?

И цялата тази извънредна противозаконна акция се провежда защото научават, че на следващата сутрин вестник “Монитор” ще излезе със заглавие “ДАНИЕЛА БРЕМЕННА”

Интересно от какво се опасяват, ако това е така в действителност?

ВЪПРОСИ

Защо от бременността на една жена, която има своето право на избор, да зависи едва ли не кариерата на висши служители?

Защо такова облекчение и злорадство, когато получават искания резултат от изследванията: Даниела не е бременна.

А ако все пак Даниела е бременна?

Какво значение има това примерно за главния Прокурор, или за Главния секретар? Да не говорим за двамата министри – на правосъдието и на вътрешните работи?

Ако няма никакво значение, тогава защо е тази паника?

Защо тутакси охраната на “опасната” Даниела се поема от жени-полицайки, които неотлъчно стоят до нея?

Защо е разпоредена проверка имала ли е тя връзка с въпросния Полицай и излизала ли е навън от болницата?

Сякаш от това зависи сигурността на държавата.

А дали наистина не зависи?

Защо това дело е засекретено от самото му начало и до сега?

РАЗПИТЪТ НА ДАНИЕЛА – ДЪРЖАВНА ТАЙНА

Защо толкова старателно се крие запис на разпита на Даниела, продължил 7 часа и 40 минути на 16 март 2001 година.

Неосведомени мой читателю! Знаеш ли от колко души е провеждан този разпит? Подозираш ли колко души са разпитвали зашеметената от ужас майка, чието дете е изтръгнато от ръцете ѝ?

Цели седем души : шест мъже и една жена. На смени. Почивали са си на смени и пак са започвали.

Разпитът е започнал официално в 16 часа и 24 минути и завършил в 0 часа и 4 минути след полунощ. Триумфално! С признание на майката. Така, както е подсказал на митинга на протестиращите шофьори предишният Главен секретар на МВР, генерал Босилков.

Така ,както го е съобщил извикания по спешност от Брюксел министър Емануил Йорданов в 3 часа сутринта на блокиралите София разгневени хора.

Но сега генерал Босилков го няма. Нито Емануил Йорданов.
Главният секретар е друг. И министърът е друг.

А дали изпълнителите не са същите?

НАЙ- СЪКРОВЕНИТЕ ИЗПОВЕДИ НА ДАНИЕЛА

Даниела пише стихотворения!

Тази вест ме поразил и направил всичко възможно да достигна до тях. Да ги прочета. Моля да ме извини човека, на когото единствено са показани те , за това че си позволявам да ги публикувам. Моля да ме извини и самата Даниела. Зная, че това е грубо нарушение на нейното право на собствен интимен живот, но днес нещата са толкова загрубели и толкова безцеремонни по отношение на нея, че се надявам тя да ми прости.

След като една жена е била упоявана, закопчавана с белезници, след като повече от една година живее зад решетки, след като е била обречена на “трудно мълчание” и на “тих крясък” , нека сега заговори най- дълбокото й чувство, най-искрения й глас – тогава, когато е сама със себе си. Тук вече не може да има лъжа. Тук има само вик на отчаяние.

“Чичо Христо, кажи ми как да живея без моето дете, откраднато, а после удушено и удавено? Напиши ми как да живея, а не да се самоубия както аз силно желая? Заради съпруг, майка, баща и брат? Или заради това, че съм оплута от целият свят???”

СИНЕ МОЙ! НЕ ВЯРВАМ, ЧЕ ТЕ НЯМА! НЕ ВЯРВАМ!

Сине мой, сине, ще ме запомниш ли?

Аз те създадох, за да те обичам, Сине мой,

аз те помня жив, ти бе създаден от плът и кръв

обичан от мене като първороден – пръв!

Кажи ми как сега да те наричам:

с осветкавичния си мозък се заричам

да ти казвам Пепи – мой сине святи;
и аз на желанията се обричам.

Сине мой,
ще бъда ли оневинена, сама не зная?
Аз чакам с нетърпение да чуя края!
Ще търпя и вина недоказана;
ще повярва ли някой в моята болка разказана?

Сине мой,
Аз съм до кости ранена,
с душа на парчета нарязана;
и все така ще боли, ще боли
за нашите две трагични съдби!
    За хората – интересно...чудно...гадаят...
    За мене – проклета орисия –
да мислят, че сам сама мога да те убия.

Сине мой,
Това слънце, дето грее отвън,
разпалва не само огън отвътре,
а разплаква и очи насълзени.
Колко неща вече са отнели –
белезниците на ръцете поставени,
остават решетките в стаята
да ме пазят от бягството – заставени.
    Къде ще избягам, как ще изляза,
за да мога при тебе, до тебе в твоя гроб да вляза?

Сине мой,
има вечери с болезнена светлина,
има неща с ужасна тъмнина,
има дни с изгаряща топлина;
и под мълчанието на лампите си мисля:
защо не вървиш до мен както някога.
Моята градина е окосена;
докосвам не теб, истински, на живо,
но и в отвъдното те виждам,
чувам все, че викам силно:
“Пепи, къде си мили Пепи?”

По този начин и на сън и на яве
при мене се завръщаш.
Обзема ме, обаче, ожесточение, че съм безсилна
действително, истински да те видя пак.
И само с рисунките единствено се утешавам,
като бездомен, беден сирак.

Сине мой,
ти бе създаден, за да те обичаме,

*ти бе създаден, за да си жив и да живееш,
да играеш, да танцуваш и да пееш.*

*Исках да оставя у тебе спомен,
че когато ме няма на белия свят,
да ми донесеш на гроба пресен –
от градински цветя един букет огромен.
Аз ще ти простя така,
че по-скоро да запееш песен.*

*Сине мой, ти си моя скръб, и вик, и беда,
затова много често отронвам по една сълза.*

*Понякога трудно мълча,
моя глас тихо крещи и ридае.*

Вечност кратка, благодаря ти доброта!

Сърцето ми изпълват, сине, твоите усмихнати, кафяви очи.

И все си викам: "О, миг, поспри, ти си тъй прекрасен!"

*Но мигът си тръгва, все тъй ужасен
и аз оставам с недорисуваните си рисунки...*

*Тогавя мъката, тръгнала от дъното,
достига витошките сини върхове
и аз ставам сънно щастлива
от ден и нощ – разсечена на две!*

*Сине мой,
не вярвам, че те няма. Не вярвам!*

*Ти не си със нас, но си винаги у нас и във мен
и във баща си.*

Не, не вярвам, че те няма!

Ти си жив, жив си!

*И ще живееш в отвъдното
по детски чист, непорочен и добър.
Но с а м и н. А М И Н!*

Когато прочетох тези редове, скептични мой читателю, срамувам да ти призная, но нещо ме стисна за гърлото.

И аз като тебе си мислех, че Даниела Терзийска е все пак една болна жена, с притъпени от лекарствата и трагедията - емоции. Наистина, казвах си, толкова ли не се сеща за детето си или нарочно не я заговарят на тази тема, за да не отключат отново някакви непредвидими реакции у нея.

Оказа се, съвсем друго...

Тези малки изповеди обърнаха цялата ми представа за нея.

*

Преди време един вестник публикува рисунките на Даниела и им направи някакъв анализ, като на болна от шизофрения, жена. Тогавя си казах, какво кошунство – да използват заниманията на Даниела, откъсната изцяло от нормалния свят, за поредно доказателство, че е невменяема.

Сега – когато се реших да покажа тази интимна поетичната изповед , и то без да поискам съгласието ѝ, правя го, защото искам веднъж завинаги да се разбере, че младата жена е като всички нас. Напълно нормална. И ако, преди известно време е имала някакви психически отклонения, те са били в сферата на внушаемостта.

Ще разкажа по-късно за нейното някогашно самовнушение, че е скочила от седмия етаж.

*

Именно това са използвали разпитващите я на 16 март 2001 година.

Ах, как са бързали да поднесат на тепсия главата на “убийцата” на Пепи пред Иван Костов. За да му спасят властта. И колко перфектно са ѝ внушили, че е удушила детето си.

Двама психиатри, един психолог, един оперативен работник , един следовател, един съдия и един адвокат – уж “служебен защитник”, извикан накрая.

Заболяването на Даниела е такова, че тя понякога се поддава, както на самовнушение, така и на внушение от вън. Но докато самовнушението е дълготрайно, то внушението от вън след време се изтрива. И идва един миг, когато мозъкът , който тя нарича “осветкавичен” – се освобождава от внушението и отново си припомня действителната истина.

Точно от това се страхуват тези, които упорито продължават да твърдят, че Даниела е убила детето си. Защото именно те са виновни за това внушение.

*

Тези изповеди са писани насаме, в минутите, когато е нямало наоколо полицаи, може би вечер, а може би през деня, на коляно или на болничния креват. Писани са не, за да бъдат показвани, писани са защото не е можело да не бъдат написани.

*

Знаеш ли, коравосърдечни мой читателю, как е обичала Даниела своето дете. То е било нейната гордост, нейната радост, нейният живот! Тя го е пазела от всичко, което е могло да представлява опасност за него. Пазела го е дори от косъмчетата на котето, което живеело при родителите ѝ. Не е давала на баща си да взема внука си на ръце, защото котето преди това е било на рамото му. Когато го е извеждала на разходка и се прибирали после вкъщи, веднага е сваляла дрехите му и ги е изпирала. Пепи е била възпитан така, че е бил всеобщ любимец на всички в махалата, и на магазинерите също, когато важно - важно влизали в магазина и той лично изваждал парички от джобчето си да си плати шоколадчето.

Каква идилия, нали? – виждам как се присмиват скептиците... А и някои магистрати. Какво доказателство е това? Чувам дори “обясненията” на психиатрите: Именно такава болезнена любов може да се изроди за един миг в неистова омраза, още повече когато имаме насреща си една боледувала преди жена.

Но питам – коя майка не обича болезнено детето си - особено когато то е единствено? И значи ли това, че всяка болезнено обичащата детето си майка е потенциална негова убийца.

*

Аз не мога да не вярвам на тези изповеди. Не защото съм поет, а защото съм човек. Оставям настрана всички факти и доказателства, които ще приведа в следващото си разследване.

Като човек, аз вярвам на човека Даниела.

Тогава, когато освободена от стреса, внушението, упойващите лекарства, тя остава сама със себе си и казва:

***Сине, мой, не вярвам, че те няма!
Не вярвам!
Ти си жив! Жив си!***

А нима има майка, която може да бъде убедена в смъртта на детето си, ако не го е видяла мъртво с очите си. И макар с ясното съзнание, че това е така, да не живее с илюзията, че то е живо, че тя му говори, а то я слуша там някъде...пък дори в отвъдното. И само тогава е:

***сънно щастлива,
от ден и нощ – разсечена на две.***

Великолепен поетичен образ!
И какви интуитивно намерени метафори:

Моята градина е окосена...

***Аз съм до кости ранена,
с душа на парчета нарязана...***

*

За това никак не е излишно да кажа, че Даниела е една интелигентна и образована жена, с безпогрешен правопис и богат речник, с поетична душа, с определени, неизползвани възможности в поезията. Разбира се – това не са стихотворения в истинския смисъл на думата. Те са се родили спонтанно и абсолютно неподготвено, далече са от професионалните тънкости на занаята. Но странно от къде идва това чувство за ритъм, за метафора, за рима дори. Без никакви претенции за оригиналност. Емоция и изказ – едно към едно.

И поразителни попадения:

Понякога трудно мълча.

Само който е изстрадал това трудно мълчание може да го напише така. И разтърсващата добавка:

Моят глас тихо крещи и ридае.

Колко е страшно това: “тихо крещи”.
Какво ли й струва този тих крясък на душата.
И това отчаяно обръщение към сина:

***Къде ще избягам, как ще изляза,
за да мога при тебе, до тебе в твоя гроб да вляза.***

*

Предстои ми сега най-трудното и най-важното – хронологията на събитията от 16 март 2001 година до днес. Искан да започна с настоящето и така да разкрия миналото, защото те са много тясно свързани.

Сега е време да се върна назад и да припомня всичко, което се случи на тази дата и последвалите събития след нея.

ПЪРВИТЕ ВЕРСИИ

“Това дете е било убито, за да не може да разпознае нападателя си. Предполагаме, че е било отвлечено за сплашване, но след като такситата са реагирали много бързо, нападателят се е уплашил и го е удушил максимално бързо”, каза разплакан полицай, който не пожела да каже името си.

Той предполага, че “убиецът може би го е излъгал, че отиват на люлките, за да не плаче”.

Това е първата, импулсивна версия за убийството на малкия Пепи, паметливи читателю. И тя звучи толкова достоверно и просто, защото е изказана минути след откриването на детския труп.

Има и още няколко, ако си спомняш – отмъщение на ревнива бивша любовница на бащата, заплахи от бивш любовник на майката, искане на откуп, отвлечане заради дългове...

Но не е предмет на моята публикация да припомням тези моментално изоставени версии. Защото почти от самото начало полицията се захваща само с една единствена и я изстиска до край в рамките на 12 часа.

16 МАРТ 2001 ГОДИНА – ПЕТЪК - ПРАВИТЕЛСТВОТО ПРЕД ПАДАНЕ

Но в каква обстановка се провежда полицейското разследване. Цяла България беше свидетел на това, което се разигра пред Народното събрание. Цяла България видя как непоклатимият до тогава Иван Костов и неговото правителство, смъртно уплашени, отчаяно се опитваха да потушат нарастващата опасност от нахлуване в сградата на парламента.

Какъв куриоз, нали? Точно преди четири години те триумфираха, когато тълпата на същото това място тръгна да троши и пали символа на законната власт и демокрацията, за да свали тогавашното правителство. А сега, скупчени един до друг, оградени с три кордона полиция, те отчаяно се опитваха да усмирят нарастващия гняв на хората.

Нека цитирам хронологията на събитията безпристрастно, така както са ги отразили медиите в този 16 март на 2001 година.

В 8,37 в полицията е съобщено за инцидента. Таксиметрови шофьори от цяла София и ченгета започват издирване на колата и детето.

В 10.30 часа трупът на момчето бе намерен в езеро в Южния парк. По-късно съдебните медици съобщиха, че детето е било удушено с кабел.

Междувременно таксиметрови шофьори и жени от цяла София се събраха около парламента. По обяд Народното събрание беше блокирано от всички страни.

Премиерът Иван Костов прекъсна заседанието на НС и привика на разговори председателя на парламента и МВР-шефове. Вътрешният министър, който беше на посещение в Брюксел, обяви, че спешно тръгва към София.

Полицаи направиха троен кордон около сградата на парламента. Вътрешното министерство повика подкрепления и от други градове.

В 13,00 часа премиерът излезе на площада пред НС и обяви, че издирването на престъпниците е започнало от сутринта.

Стотици шофьори обаче крещяха "Мафия" и "Оставка". 10 минути министър-председателят беше освиркан.

Според премиера в митинга има и политически момент.

"Когато разберете мотивите за убийството, ще се срамувате, че сте били на площада", обърна се към шофьорите главният секретар на МВР Славчо Босилков.

Той обеща, че убийците ще бъдат заловени много скоро.

Следобед таксиметровите шофьори, събрани пред парламента, бяха поканени на среща в МВР.

Колони от автомобили пък тръгнаха на протестни шествия из София. В късния следобед на входно-изходните пунктове на столицата започнаха да пристигат таксиметрови шофьори от цялата страна. Полицаяте ги спираха и не им позволяваха да влязат в София.

Във всички големи градове на страната вчера имаше протестни автоколони.

Бабата на Петър Терзийски Цветанка:

"Очаквам този министър и този Костов да се махнат"

Пред парламента в петък вечерта започна подписка срещу правителството на Иван Костов.

В детската градина бяха потресени, дълго обясняваха, че са се молили на фирма "Егида" да пази децата, но без успех. По-късно вчера премиерът

Костов също обяви, че общинската фирма "Егида" има отговорност да охранява децата по улиците. Всички мобилни телефони на кмета Стефан Софийански вчера бяха изключени.

Обърнете внимание на този малък детайл. Още тук Костов се опитва да прехвърли отговорността върху уплашения Софийански.

*

Ето в такава една ненормална обстановка, в една извънредна ситуация, в която се поставя под въпрос съществуването на правителството, секретарят на МВР генерал Босилков категорично казва, че знае вече кой е убиеца. И това някъде в около 13.30 часа. Следващите събития показват, че той е проявил или извънземна проникателност и оракулски способности или вече е наредил кой да бъде нарочен за убиец.

Всичко това е известно и писано неведнъж. Повтарям го съзнателно, защото смятам да цитирам неща, които никога и никъде не са публикувани – напротив и до сега старателно продължават да се крият не само от медиите, не само от най-близките хора на Даниела, но и от нейните адвокати – предишни и сегашни.

17 МАРТ 2001 Г. – 03.45 Ч . СУТРИНТА. УБИЙЦАТА Е ПОСОЧЕНА

Ето какво гласят първите публикации:

Малкото момче е било удушено от майка си с шнур в 6.50 ч. сутринта в петък в апартамента на семейството. Това съобщи вчера шефът на СДВР полк. Румен Стоянов пред журналисти след продължило 3 часа съвещание на шефовете на Национални служби на вътрешните работи, на което дойде и премиерът Иван Костов.

Забележете – съвещание на всички шефове на Националните служби на вътрешните работи. Какво ли толкова са се съвещавали? Естествено как да спасят Правителството. И кой е бил на това съвещание? И в качеството си на какъв? Премиерът. С каква цел? Може би да се информира? За какво? Кой е извършителят на едно убийство? Ами ако за всяко убийство се свикват такива съвещания на Националните служби на МВР - те трябва ежедневно и денонощно да заседават. И ако на всяко от тях присъства Премиерът, значи той е техен пряк шеф. Че той може да бъде информиран и без да присъства на съвещанието. Значи той е дошъл не за друго, а за да упражни личен контрол, да изиска спешно разрешаване на въпроса и незабавното му оповестяване.

За тази цел тутакси е извикан от Брюксел министър Емануил Йорданов.

И още нещо – съвещанието е взело решение да бъде съобщено на медиите, че убийцата е майката. Представяте ли си? Без заключение на съда, без право на защита. Всички шефове на Националните служби на вътрешните работи са решили единодушно, начело с Премиера да престъпят законите на страната и всички международни правни норми.

Интересно колко от тези шефове продължават да са шефове и сега?

РАЗПИТЪТ...

Разпитът е започнал в 16 часа и 24 минути на 16 март – петък и е завършил в 0ч.4 минути на 17 март – събота. Продължил е 7 часа и 40 минути.

Инсталирали са видеокамера и магнетофон. След това са го извадили и на хартия.

Срещу зашеметената от шока жена са застанали седем души. На смени. Това са:

Марко Янчев – оперативен работник

Неделчо Стойчев – психиатър

Росен Йорданов - психолог

Роза Капланова – Царева – следовател

д-р Стефан Кръстев – психиатър

Геоги Колев – съдия.

Накрая на разпита, късно вечерта е извикан **Станимир Петров** – като служебен защитник, който не е обелил нито дума.

*

Една реплика по време на разпита:

Стойчев: Изнервя ли те, че сме седем човека?

Даниела: Какво мога да направя.

*

Представи си, невинна моя читателко, че се намиращ в полицията. Само това вече е едно шоково преживяване. Независимо дали си отишла да разкажеш примерно, че си видяла някой си да краде, или да си свидетел / пази боже/ на убийство. Нали ще се съ согласиш с мен, че дори едно обикновено подаване на молба за открадната кола е съпроводено от стресови емоции. Не че полицията има лоша слава, а просто затова че е полиция.

А представи си сега / не - това ти не можеш да си го представиш/, че са измъкнали детето от ръцете ти и ти не знаеш къде се намира то в момента. И към всичко това / как да си го представиш!/ - ти си с лабилна психика, със старо нервно заболяване.

И след като от 10 часа преди обяд ти си в полицията, стоиш там цели 6 часа и половина , без да имаш никаква връзка с родителите си и с мъжа си, след това те затварят в една стая без прозорци и срещу тебе застават седем души. И те държат още 7 часа и 40 минути!

Припомням, че разпитът е започнал в 16 часа и 24 минути. Три часа след изявлението на генерал Босилков пред митинга срещу правителството, че знае кой е убиецът.

*

През това време е извършена целенасочена подготовка. Отиват при шефа на отделение в женска психиатрична клиника към медицинския университет доц. Христо Попов и изискват от него медицинската документация за Даниела. Това става още в 13 часа. Доцентът, обаче, отказва да я даде без съответната заповед. Виж го ти, какъв упорит доцент – да откаже съдействие на органите.

“Тогава поискаха домашния адрес на лекуващия лекар д-р Кръстев, тъй като той тогава беше в отпуск.” – споделя доцентът. И откриват Кръстев, който, можете ли да си представите, после става един от активно разпитващите своята пациентка

По-късно влизат в дома на Даниела, без заповед, тайно, като крадци, без присъствието на мъжа ѝ и оглеждат обстановката, за да набележат това, което после трябва да намерят уж за първи път.

Как да имаме вяра тогава на органите, които трябва да бдят за спазването на законите, след като именно те нарушават същите тези закони.

И най-крещящото нарушение – разпитват една жена, преди да бъде официално освидетелствана, че е в състояние да бъде разпитвана. Разпитват я без адвокат, без служебен защитник. Разпитват я до късно вечерта, което може да се допусне само в изключителни случаи.

Ясно е какъв е този изключителен случай – шофьорите вече са блокирали София.

*

По-нататък ще цитирам откъси от този разпит... За да разбереш, неосведомени мой читателю, какво се върши днес в демократичната ни татковина.

АДВОКАТИТЕ - БЕЗ ДОСТЪП ДО ДЕЛОТО

Когато поисках от адвокатите на Даниела да се запозная с материалите по делото, следствените материали и протокола от разпита – те ми заявиха, че не разполагат с АБСОЛЮТНО НИЩО. Бях изумен.

Оказа се, че така е било и с първите адвокати на Даниела - Кирил Станчев и Георги Почекански.

Датата е 30 март 2001 година, когато те дават изявления:

Почекански: Ние постоянно и напористо се опитваме да видим това дело, всеки път без успех за съжаление. Разбирате ли, това са вече 11 дни. Госпожа Роза Капланова, следователката всеки ден е заета, не може, няма време и не ни дава възможност да работим и да защитаваме своята клиентка.

Станчев: Ние сме пуснали две молби до прокуратурата. За достъп до делото и за свиждане с Даниела. Отговориха ни, че това е възможно най-рано след 20 дни. Очевидно държавните органи дават части от делото на “доброжелателни вестници”, но не и на защитата на Даниела.

Наивникът Почекански! Възмущава се, че цели 11 дни не му се дава делото! А Станчев се надява на следващите 20.

И двамата едва ли подозират тогава, че след това ще дойдат други адвокати, ще мине една цяла година и два месеца – 429 дни, ще се смени едно правителство, след това един президент и въпреки това Делото Даниела Терзийска и стенограмата от нейния разпит ще останат засекретени.

*

Спомни си, уважаеми читателю, как един вестник скандално публикува финалния откъс от протокола за разпита на Даниела, където тя прави признание. Нали именно това те убеди, че тя е убила детето си?

Какъв абсолютно незаконен прием! Да не допускаш защитата до протокола, а да подхвърляш части от него на медиите.

Тогава един прокурор, **Валери Първанов** – който е временно назначен за софийски градски прокурор на мястото на Нестор Несторов, категорично заявява:

“Не е допустимо да се формира мнение в обществото за виновността на едно лице, преди още да е доказана тя, преди да са готови експертизите. Незаконосъобразно е дори всяко едно предварително становище, дори от 101 процента. С него се погазва правото на всеки гражданин да се смята за невинен до доказване на противното. Изнасянето на следствена тайна е нарушение и престъпление по смисъла на чл. 360 от Наказателния кодекс.”

Значи по този член трябва да отговарят всички, които са изнесли пред обществото, че именно Даниела е убила детето си. А това са най-висшите полицейски служители, начело с тогавашния министър и настоящ адвокат Емануил Йорданов.

Спомнете си бомбастичното изявление на неговия заместник Здравко Зафиров : **“Аз съм 101% убеден, че майката е убийцата...”**

*

Впрочем, малко след своето публично изказано мнение, Първанов вече не е градски прокурор... Но докато още изпълнява тази длъжност, той все пак дръзва да предостави материалите по делото в рамките на час и половина на новите адвокати Деню Проданов и Рени Цанова.

А как става това? Конспиративно, уважаеми читателю. Конспиративно! След като следователката Роза Капланова по нечие нареждане издава постановление, че материалите по делото могат да бъдат предоставени на адвокатите след шест месеца. Представяш ли си - още цели шест месеца Даниела Терзийска на практика ще бъде лишена от защита.

И тогава Проданов и Цанова се обръщат към Градския все още прокурор Първанов. И той, с риск на кариерата, си извиква двамата в своя кабинет и в негово присъствие те успяват да прегледат набързо делото. Разбира се, за ксерокопия и дума не може да става.

ТОВА НЕ СЕ СЛУЧВАЛО ДОРИ ПРИ ТОТАЛИТАРИЗМА

Рени Цанова: Отначало ми се струваше невероятно, че ни лишават от запознаване с материалите по делото. Била съм адвокат по много дела преди 10 ноември и дори на такива по линия на Държавна сигурност. Те се разследваха по глава първа от Наказателния кодекс за шпионаж, за подривна дейност и т.н. Имаше специален следствен отдел в ДС. И никога не е имало случай на адвокат да се откаже достъп до такива дела. Никога!

Можеш ли да си представиш, невярващ ми все още читателю, че делото на Даниела Терзийска – едно обикновено дело за убийство – такива каквито стават всеки ден днес в България, е толкова дълбоко засекретено, че адвокатите нямат право дори да вземат ксерокопия от експертизите и от разпита на подсъдимата – оня фатален разпит на 16 март 2001 година. Те са имали едва след няколко месеца точно 40 минути, отпуснати им от следователката Роза Капланова - тази, която отначало до край е разпитвала Даниела – за да си водят бележки, доколкото могат.

Представяте ли си двамата адвокати, затворени в стаята на следователката, как трескаво си разпределят четирите тома по делото и изпотени от напрежение записват, каквото успеят.

Рени Цанова: *Че аз по делото Живков и по делото Луканов съм получавала всякакъв документ, какъвто съм поискала, а тук всичко е секретно! Страхотно секретно. Просто ужас!*

Вчера поисках от адвокат Цанова един документ по делото. Тя отиде в Апелативния съд и отново – нищо! Няма право да го извади на ксерокс.

*

В каква страна живеем, мили мои съграждани!

И накъде сме се запътили?

Сега вече вие не можете да не си зададете въпроса защо така упорито и толкова дълго се крие това дело и тази стенограма от видеозаписа на разпита на Даниела...

Ето, че стигнахме до него... И така...

КАК СА ВНУШИЛИ НА ДАНИЕЛА, ЧЕ Е УБИЛА ДЕТЕТО СИ... НАЧАЛО НА РАЗПИТА

Официалният разпит започват трима – лекуващият лекар д-р Кръстев – измъкнат по спешност от домашен отпуск и оперативният работник Марко Янчев и психиатърът Неделчо Стойчев. Целта е предварително поставена – да се накара Даниела да признае, че е убила детето си.

Нямат медицинската ѝ документация, защото доцент Попов е отказал да я даде, но имат до себе си д-р Кръстев, на когото Даниела има абсолютно доверие.

Даниела е вече ШЕСТ часа и половина в полицията. Няма никакъв контакт нито с родителите си, нито с мъжа си. На какво основание? Няма основания – играта е загрубяла от самото начало. Парламентът е обсаден. Хората чакат да бъде заловен убиеца. Имат човек под ръка. Къде ще ходят да гонят Михаля. При това – ефектен вариант. Самата майка е убила детето си, а хората протестират срещу правителството. Не ги е срам! А ако разкрият светкавично убиеца следват повишения, награди, благодарност лично от премиера и министъра.

Даниела е лесна плячка – малко натиск и ще си признае. Още повече, че лекарят е тук. И той знае какво трябва да се постигне.

Питам Ви, д-р Кръстев, знаехте ли предварително, че Даниела трябва да признае за убийството?

Не! – ще отговорите възмутено Вие.

Да видим тогава какво сте я питали.

Предстоят НОВИ СЕДЕМ часа и четирдесет минути...

Разпитът започва отдалече:

Янчев: Разкажи за детето.

Стойчев: Кога му е рождения ден?

Даниела добросъвестно разказва. Тя като че ли е поуспокоена – все пак полицията се интересува от случая, може би детето ѝ ще се намери. Това, което в

момента знае цяла България, тя още не знае. Че детето ѝ е мъртво и че е намерено удушено в езерото на Южния парк.

Стойчев започва да ѝ внушава, че тази сутрин е излязла по-рано от обикновено. Даниела е категорична – излязла е като всеки друг път около 8, защото в 8.30 детето трябва да бъде в Детската градина. Въпроси ѝ задават и тримата – кръстосан разпит. Даниела обяснява отново как детето е отвлечено. Разказва за колата, която е спряла внезапно до нея, как задната врата се е отворила и един мъж, без да излиза от колата е измъкнал детето от ръката ѝ. Черна кола, със скосен багажник. Не е сигурна за марката на колата – не познава добре марките. Как после колата е завила по посока на Военна болница. Как тя тръгнала след нея, но не крещяла. Станало ѝ топло. Тогава срещнала една майка на дете от градината, но не ѝ казала нищо. Била вцепенена. После отишла при майка си... Не искала веднага да звънят в полицията, защото се надявала, че ще се обадят за откуп. После дошъл мъжът ѝ Стоян и тогава звъннали в полицията. Впрочем обаждането в полицията е фиксирано - 8 ч. 37 минути.

Започват въпроси за психическото ѝ състояние и за лечението ѝ. Тя обяснява подробно как се лекува. И това - на собствения си лекар. Той ѝ задава въпрос:

Д-р Кръстев: Имаш чувството на облъчване?

Даниела: Да. Като някаква енергия.

Ето го сега директния въпрос:

Д-р Кръстев: Допускаш ли намеса на такива сили в днешния случай?

Даниела: Винаги някой ми е казвал какво да правя... Аз не се чувствам луда. Имам чувството, че искат да ме убият. По-добре аз да се самоубия.

*

Чувството, че искат да я убият идва от заплахите на бившия ѝ приятел – една изоставена версия.

А за самоубийството - Даниела разказва за “скачането” си от балкона на седмия етаж. Това тя е разказала и преди официалния разпит и полицаите са се хванали тутакси за това. Тази жена не е нормална, решили веднага те - щом така спокойно разказва, как прекрачила парапета, как мъжът ѝ бил в банята през това време и нищо не е чул, как била по джапанки, но ги стиснала здраво с палците си и те не паднали във въздуха, как преминавайки край долния етаж, видяла брат си и снаха си през прозореца, как се озовала долу, станала и съвсем спокойно се качила отново горе, как звъннала на вратата, за да влезе пак къщи, но мъжът ти още бил в банята и не чул звънеца, как се качила при майка си, взела ключ и така си отворила...

Странен разказ нали? Ето това е нервното отклонение на Даниела – поддаване на самовнушение...

Следователно и на внушение от вълн.

*

Уважаеми читателю, не искам да изкарам разпитващите Даниела никакви злодеи, когато са решили на всяка цена да я накарат да признае, че е убила детето си. Все ми се иска да вярвам, че те просто са се поддали на изкушението за бърза развързка. Но развързката никак не е била бърза. Трябвало е да минат още цели шест часа, за да се постигне някакъв успех, и то съвсем съвсем спорен.

Това – как са го направили – ще проследим сега заедно с теб. Внимателно и последователно. Но преди това искам да ти кажа опашатата и нагла лъжа, която са подхвърлили на другия ден на медиите:

“...Междувременно обаче ченгетата вече работели и по версии за дългове на съпруга ѝ, за любовен триъгълник и отмъщение, както и за най-малко вероятната според тях версия – за умишлено “взривяване” на ситуацията в страната. Затова когато между 15 и 16 часа следобяд в СДВР Даниела спокойно разказала, че е удушила детето, те се стъписали.”

Забележете какъв час на признанието се визира отначало. В бързината да се съобщи новината се дават необмислени изявления, за които после съжаляват, но общо взето това бързо се забравя. А между 15 и 16 часа Даниела изобщо не знае, че детето ѝ е мъртво, камо ли “спокойно” да разкаже как го е убила. А разпитът ѝ започва едва в 16ч.24 м.

И вижте продължението на информацията за медиите:

“Първоначално помислихме, че тя е прекалено разстроена и говори неверни неща. Вече имахме документи, които сочеха, че тази млада жена е лежала в психиатрия 4 пъти с диагноза циклофрения. Знаехме също, че тя е правила два опита за самоубийство, че е имала проблеми със съпруга си, но все пак това беше някак си елементарна версия и като че ли прекалено лесна”, обясни висшият полицай. Всички обаче млъкнали когато младата жена обяснила час по час кога и как е удушила момченцето и прикрила следите си. Когато посочила и точното място, където е хвърлила найлоновият чувал и шнура, с който го удушила, спецполицайте вече повярвали.”

Представяте ли си какъв цинизъм! Едва ли не Даниела е убеждавала спецполицайте, че е убила детето си, а те не искали да ѝ повярват.

Запомни това обяснение, читателю, защото следва ужасяващия начин, по който след часове изтощителен разпит, заплахи, и дори скърцане със зъби, непрекъснато сменящи се хора, които я разпитват - Даниела е принудена да каже това, което искат. Това е чак в 22 часа вечерта. Но как и дали го е казала точно така – ще отсъдиш сам.

МИНИСТЪР ПЕТКАНОВ, ЗАЩО ПРАВИТЕ ПАНИЧЕСКИ ИЗЯВЛЕНИЯ?

Прекъсвам за момент хронологията на разпита, уважаеми читателю, защото новите обстоятелства около случая Даниела налагат и мой коментар.

В своето разследване не исках да привеждам вещественни доказателства за връзката на Даниела и Полицая, нито показания на свидетели. Опитвах се да оправдая проявата на човечност от страна на полицайте, които не са убедени в законността и правилността на действията си спрямо една беззащитна жена. Всичко, което съм написал почива на факти и на думи на очевидци.

Измумителното е това, че и преди и сега - и старият, и новият министър еднакво заблуждават общественото мнение за този случай. Никога не съм се запознавал с министър Петканов. Правеше ми впечатление на мъдър и благороден човек. Затова се учудвам на неговото лекомислено изявление.

Не прави чест не само на един министър, а на един мъж да обвинява една жена в лъжа, да не говорим - в лудост и невменяемост, когато тя отчаяно търси изход от положението, в което е изпаднала.

Знам, че ще се намерят моралисти, които ще кажат: добре, де, дори да е било така, как може една женена жена да изневерява на мъжа си! Къде е този мъж? Защо не се обажда никакъв.

Искам да ви успокоя, разгневени верни съпруги и съпрузи.

Мислите ли, че е възможно в тези зловещи обстоятелства семейството на Даниела и Стоян Терзийски да съществува? Знаете ли как Даниела е обичала мъжа си! Знаете ли, че тя е признала това, което се иска от нея, след като десетократно е молила да ѝ разрешат да го види - отчаяна, зашеметена, изтощена от 13-те часа в полицията

-Признай и ще видиш мъжа си! - повтаряли разпитващите.

А тя непрекъснато е питала:

- Къде е мъжът ми?

От разпита, тя се озовава в съда и от там направо в психиатричното отделение на четвърти километър, упоена с лекарства, абсолютно не на себе си и последният ѝ спомен е в банята на отделението. Когато се събужда - вижда, че е в някаква стая, на съседното легло има друга жена и Даниела я пита:

-Кой ден сме днес?

-25 март - казва жената.

Представяте ли си - седем дни упойка!

Когато след два месеца я преместват в болницата на МВР, лекарствата продължават, а внушението, че е убила детето си - остава.

И на шестия месец един добър полицай ѝ съобщава новината, че нейният Стоян си има друга любов.

Нещо напълно нормално, нали? Но Даниела го е понесла изключително тежко...Дни, седмици тя не е наред, плаче и страда, но какво може да направи, затворена между тези четири стени с решетки на прозорците.

Сега пък ще почнете да упрекувате Стоян, възмутени моралисти! Как може един мъж, когато жена му е в такава беда, да я предаде по такъв начин. А знаете ли, че Стоян не е влизал в дома си от онзи фатален 16 март, не е могъл да преодолее своя ужас и мъка от смъртта на детето.

Питам ви тогава - кой е виновен за разбиването на едно семейство?

Даниела? Стоян? Или тези, които изфабрикуваха обвинението, които затвориха незаконно една майка и откъснаха един съпруг от жена му.

Намирисва на сапунен сериал, нали?

Или на шекспирова трагедия.

А дали не и на фашизъм!

Сега, когато папата заяви, че никога не е вярвал в българската следа за покушението срещу него и това се приема като косвен акт на извинение към обработвания психически българин Сергей Антонов, се питам дали ще дойде денят когато някой ще се извини на Даниела Терзийска?

КЪМ 18 Ч.

Но да се върна на разпита на Даниела, започнал да се протоколира в 16ч. 24 м. Припомням ви, че Даниела е непрекъснато в полицията от 10 часа сутринта. Какво е ставало междувременно само мога да се досещам.

Тя е откъсната от баща си, от майка си и от съпруга си. По-късно се оказва, че те са били също там в СДВР, но всеки в отделна стая.

Вече час и половина продължава разпитът. Извинявам се предварително за неточността на часовете. Те могат да бъдат установени само след като се изгледа видеокасетата .

Лекуващият лекар д-р Кръстев продължава активно да участва в разпита, заедно с другия психиатър д-р Неделчо Стойчев.

Д-р Кръстев: Днеска имаше ли нещо, което да провокира този инцидент с детето?

Даниела: Не... Съвсем нормално отидох. Като се събудихме, днес дори не плачеше. Като ми взеха детето, стана ми много топло. Разплаках се. Преди да отида при майка.

Сега оперативният Янчев влиза в ролята на психиатър:

Янчев: Имаше ли гласове? Някой каза ли ти какво да правиш? Как го усещаше?

Д-р Стойчев: Даниела, къде откараха момченцето според тебе?

Даниела: Към военна болница зави колата. **НАЛИ СА ЗАТВОРИЛИ ГРАНИЦИТЕ?**

Даниела още се надява, че ще хванат похитителите. Това никак не устройва разпитващите. И следва внезапен въпрос:

Д-р Стойчев: Според теб, живо ли е детето?

Тук Даниела би трябвало да се издаде, ако действително е убила детето си. Какво мислите, че отговаря на този въпрос тя? Това, което би отговорила всяка разтревожена майка на нейно място:

Даниела: ЗАЩО ДА НЕ Е ЖИВО?

/Първа несполука. Следва нов опит/:

Д-р Стойчев: Имаш ли някакво усещане?

Даниела: Просто не знам. Разни мисли ми минават през главата.

*/Аха! Ето сега ще се хване!/
Янчев:* Сподели ги! Сподели ги!

Даниела: Да се обадят за откуп...

Д-р Стойчев: Никой не се обади за откуп.

/следва заблуждаващ въпрос/:

Янчев: Какъв срок ни даваш да намерим детето?

Даниела: Колкото се може по-бързо

Д-р Стойчев: Изнервя ли те, че сме 7 човека?

Даниела: Какво мога да направя.

Наистина какво може да направи тя при това положение. Прилича ли ти на невменяема, заблудени мой читателю? Така ли се държи една луда, която преди броени часове е убила детето си? Но те се опитват да я изкарат луда още тогава... И до сега...

Янчев: Попитах те за гласовете, които са те командвали какво да правиш. Какво ти диктуваха днес? Какво те насочваха?

Даниела: Нищо.

Забележете - това е още към 18 часа. И те не подозират, че трябва да минат още цели 4 часа и половина до признанието.

Д-р Стойчев: Да не си оставила детето в ОДЗ и да не помниш?

Даниела: Не, как ще го оставя?

Следва отново разпит за часа - не е ли излязла от къщи в 7?...В 7.30?

Даниела е категорична, че е излязла в 8. Впрочем, тъй като този час никак не е изгоден на следствието, по нататък в показанията, които я карат да напише, съзнателно не изискват да споменава за часове. Това не е случаен пропуск, нали? А часът 8, или по-точно 7.55.57 ч. се потвърждава няколко дни по-късно от видеокасетата на бизнесцентър "Прима". Следователно Даниела е казвала истината

Янчев: Видели са те сама при ОДЗ?

Даниела: Сама. НА ВРЪЩАНЕ СЕ ВИДЯХМЕ С ЕДНА МАЙКА.

*

Това е абсолютната истина. И е толкова проста за доказване. Майката на най-доброто приятелче на Пепи от детската градина се казва Катя Иванова. Тя заявява на пресата, че е засякла Даниела в 8.15ч. на 16 март на светофара в близост до детската градина. Даниела е била видимо разтревожена, но не е споделила за отвличането на сина си. Въпрос на реакция. Свидетелката е категорична за часа на срещата - 8.15. На следващия ден Катя е телефонирала в полицията, от там са записали телефона и името ѝ, но не са я потърсили. Просто са се уплашили от евентуалните ѝ показания. А известно време след това при нея отива журналистката Ангелина Попова, но Катя не иска да се меси повече в този случай. Съвсем нормално решение, нали, при създадената психоза около случая Даниела.

ЛЕКАРИТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ ОБРАБОТКАТА

Д-р Кръстев: Имаш ли чувство за вина?

Д-р Стойчев: За нещо навъзвратимо?

Даниела: МОЖЕ БИ, ЧЕ НЕ СЪМ СЕ РАЗКРЕЩЯЛА.

/Ах, колко неудобен за разпита отговор!/

Оперативният работник Янчев нервничи:

Янчев: Все пак някакви гласове и външни сили да чуваш, че трябва да се упрекваш?

Д-р Кръстев: Че не си струва детето да живее?

Даниела отговаря отрицателно.

Янчев: ИМАШ БЕЛИ ПЕТНА ОТ ДНЕСНИЯ ДЕН.

Ето от тук започва психическата атака на внушението. Янчев поема функциите на психиатър.

Но въпреки това нищо не се получава. Трябва да се смени темата.

Янчев: Виж тези белези по ръцете ти.

Какъв тънък ход, нали? Може би тук Даниела ще рухне, ще се предаде. Много бих искал да видя видеозаписа в този момент. Отговорът ѝ е записан сухо и дословно и той е напълно логичен и дори самокритичен по женски:

Даниела: ПРОСТО РЪЦЕТЕ МИ СА ГРОЗНИ.

Д-р Кръстев: / включва се в атаката/ Това е ожулване.

Даниела: Имам и на краката.

Янчев : Това е съвсем прясно.

Данела: Постоянно влача мебели, търся играчки.

Те вече имат информацията как точно е удушен Пепи и Янчев се опитва да ѝ го внуши:

Янчев: Това е ожулване от връв, която е била осукана така - два пъти през лявата и един път от дясната ръка.

Даниела: Вчера съм носела торби от пазара... Мъжът ми изчезна, няма го никакъв от сутринта.

Ако Даниела е луда, тя е гениално луда, щом може да издържи на такъв психологически натиск. И плюс това е гениална актриса. Нищо подобно, обаче - тя е една съвсем обикновена жена, попаднала в жестока ситуация.

Янчев: Каква е тази кукла?

Даниела: Тя ме ръководи какво да правя.

Интересно как изглежда тази кукличка, която е държала в ръцете си Даниела - на видеозаписа? Янчев продължава да работи като психиатър:

Янчев: Ти си марионетка, така ли?

Даниела: От там тръгна. От там.

Д-р Кръстев: От кога?

Даниела: Бях в безсъзнание при вас.

Д-р Кръстев: Не си била в безсъзнание.

Даниела: Когато аз не помня нищо.

.....

Даниела: НЯМАМ НИКАКВИ ГРЕХОВЕ ДА ИЗКУПВАМ..

Разпитът продължава в същия дух, но Даниела отново говори за отвличането. Представям си колко е била изтощена, замаяна, сама. Но за трети път разказва съвсем точно и подробно как е отвлечено детето ѝ. Тук е моментът може би, уважаеми читателю, да си зададеш въпроса, защо не я отведат на посоченото от нея място и там да обясни всичко. Няма такова нещо. Това не устройва следствието, дори то е твърде опасно, защото ако показанията ѝ се покрият изцяло с обстановката - версията, че е убийца отиват на кино.

Тук е записано, че лекуващия лекар д-р Кръстев си тръгва. Явно вече не им е нужен. Продължават да я разпитват Янчев, д-р Стойчев и извиканият психолог Йорданов.

Става тъмно, часът е вече може би 20.30.

ВЪПРОСИ

Уважаеми, читателю, ако четеш внимателно моето разследване, ако следиш нишката на разпита на Даниела Терзийска на 16 март 2001 година, започнал шест часа и половина след нейното задържане и продължил още 7 часа и 40 минути, не можеш да не си зададеш елементарния и логичен въпрос:

ЩОМ СЪДЪТ ПОСТАНОВИ В КРАЙНА СМЕТКА, ЧЕ ДАНИЕЛА ТЕРЗИЙСКА Е УБИЛА ДЕТЕТО СИ В СЪСТОЯНИЕ НА НЕВМЕНЯЕМОСТ, КАТО КАКВА Е РАЗПИТВАНА ТЯ СЪЩИЯ ДЕН? КАТО НОРМАЛНА ИЛИ КАТО НЕВМЕНЯЕМА?

АКО Е РАЗПИТВАНА КАТО НОРМАЛНА, ЗАЩО СЪДЪТ НЕ Я ОСЪДИ, А ТАКА ВЕЛИКОДУШНО ОБЯВИ, ЧЕ ТЯ НЕ МОЖЕ ДА ОТГОВАРЯ ЗА ПОСТЪПКИТЕ СИ?

АКО Е РАЗПИТВАНА КАТО НЕВМЕНЯЕМА - ПРИ ТОВА БЕЗ НАЛИЧИЕТО НА АДВОКАТ - ТОВА ПРОТИВОРЕЧИ НА ВСЯКАКВИ ПРАВНИ НОРМИ И Е ГРУБО НАРУШЕНИЕ НА ЗАКОНА И ПРАВАТА НА ЧОВЕКА. ИЗЛИШНО Е ДА НАПОМНЯМ, ЧЕ ВСЯКАКВИ ПОКАЗАНИЯ НА ЕДНА НЕВМЕНЯЕМА СА АБСОЛЮТНО НЕВАЛИДНИ.

И още един елементарен въпрос.

Защо нито веднъж след този изтощителен ден и тази безсънна нощ на 16 март, защо, питам, нито веднъж след това - нито на следващия ден, нито следващия месец, нито следващата година ДАНИЕЛА ТЕРЗИЙСКА НЕ Е РАЗПИТВАНА ВТОРИ ПЪТ?

Защо веднага след като е дала показанията си, тя е затворена, изолирана от света, без достъп на близките ѝ и адвокатите до нея, изправена пред съда и набързо въдворена в психиатрията на четвърти километър?

*

Спомняте ли си това заседание на съда, уважаеми читатели?

ТО БЕШЕ ОТКРИТО! ЗА НАЗИДАНИЕ. ЗА ОФОРМЯНЕ НА ОБЩЕСТВЕНОТО МНЕНИЕ. ТЕЛЕВИЗИИТЕ И ВЕСТНИЦИТЕ ПОКАЗАХА "ЛУДАТА ЗЛОДЕЙКА" КАК КРИЕ ЛИЦЕТО СИ С ЯКЕ. ОТ ФОТОГРАФИТЕ.

Ето какво пишат медиите тогава:

"Майката на Петър трепереше в съдебната зала. Въпреки това събщи на съда данни за себе си - ЕГН, месторабота, семейно положение и съдебно минало."

И толкова? Нито веднъж не ѝ е зададен въпросът признава ли се за виновна?
Тя ли е убила детето?
Този въпрос не ѝ зададен официално и до днес.
Пита се защо? Много просто - защото може да се отрече от показанията си.

На 20 март, тя е вече под опеката на **д-р Руслан Терзийски**- шеф на отделение в психиатричната клиника на четвърти километър.

Едва на 2 април адвокатите Деню Проданов и Кирил Станчев получават достъп до своята подзащитна. Преди това тя е била съвършено неадекватна.

Защо така? Защо на 16 март, когато е разпитвана, тя си е била съвсем адекватна, а 13 дена по-късно - само е повтаряла едно и също: къде е мъжът ми?

Какво “лечение” ѝ е било приложено?

Д-р Руслан Терзийски съобщава на 28 март 2001 година - осем дена след като тя се намира при него :

“Даниела вече излиза от състоянието на психоза. Има добро повлияване от медикаментозното лечение...”

Интересно от кога започва това състояние на психоза. И какво е било това медикаментозно лечение, което на практика го е причинило. Защото сега, когато ще продължим да проследяване разпита на 16 март от 20.30 часа до неговия край, ще можем да преценим какво значи “състояние на психоза”.

Впрочем д-р Терзийски е този, който ръководи психическата експериза на Даниела по-късно и който се подписва под нея.

*

И една криминална случка, точно като в трилърите. На 22 март, два дена след като Даниела е въдворена на четвърти километър, в клиниката се появява следователката Роза Капланова-Царева - тази същата, която толкова яростно пази материалите по делото и не ги предоставя на адвокатите. Какво ли търси тук неспокойната ѝ душа? След като е абсолютно недопустимо такова посещение?

РАЗПИТЪТ ПРОДЪЛЖАВА

Лекуващият лекар д-р Кръстев си отива. По-късно той ще направи изявление по Националната телевизия, че не е открил признаци на сериозно влошаване на състоянието на Даниела.

А ето как са започнали да ѝ го влошават след това. Останали са психиатърът д-р Стойчев, психологът Росен Йорданов и оперативният работник Янчев.

Започват да ѝ говорят против мъжа ѝ. Разпитват я как живеят двамата, какви проблеми имат. Кое семейство няма проблеми?

И подло изтърсват :

- **Мъжът ти си има любовница.**

Отговорът на Даниела е дословно следният / цитирам/:

Даниела: ЗАЩО НАПАДАТЕ СТОЯН, ЧЕ СИ ИМА ЛЮБОВНИЦА?

Шест месеца след това в МВР болница, услужливите полицаи ще й дадат същата информация. Но тогава, на разпита, това няма нужния ефект, защото Данела не го вярва.

Янчев нервничи:

Янчев: Светни, вече е тъмно... Какво шуми така? Много изнервя.

Какво ли е шумяло? Може би радиаторът? Щом такъв шум изнервя разпитващия, какво остава за разпитваната. А времето тече. И никакъв резултат.

Д-р Стойчев: Не ме лъжи Даниела.

Даниела: Не Ви лъжа. / тя учтиво говори на Ви/

Д-р Стойчев: Къде се случи това? В началото на улицата ли?

Даниела: Чух колата и се отдръпнах. Колата спря до мене.

Д-р Стойчев: Къде е детето, Даниела?

Даниела: Не знам. Вие ще ми кажете.

Отново описва колата. Скошена отзад с багажник. За кой ли път вече повтаря точно начина на отвличане.

Д-р Стойчев: Пречеше ли ти детето?

Даниела: Хич не ми пречеше.

И следва тревожния въпрос:

Даниела: ДАЛИ Е ЖИВО ДЕТЕТО?

Не й отговарят.

Д-р Стойчев: Имаш ли вина за изчезването на детето?

Даниела: Доколкото аз съм го водила.

Йорданов: Искаш ли да ни питаш нещо?

Даниела: Да. Има ли резултат къде е мъжът ми.

Йорданов: Д-р Кръстев ти изказа съболезнования, защо очите ти станаха ей такива?

А какви могат да станат очите на една майка, когато се появява жестокото подозрение, че детето й може да не е живо!

Даниела: ДЕТЕТО ЖИВО ЛИ Е?

Отговорът на оперативният работник Янчев е безпощаден:

Янчев: Има ли нужда да ти отговоря. За нас нещата са ясни. Тези следи от въже по ръцете не са случайни.

Даниела: Какво ми е на ръцете? Аз цялата съм в белези.

Янчев: Нямаш никакви други белези, всичко е в границите на нормалното. Тези следи са получени по специален начин. Това е истината. От тук за нас въпросът седи дали ти наистина разбираш свойството и значението на това, което е станало. Дали си вменяема?

Янчев вече цитира закона. Тази формулировка, решаваща съдбата на Даниела, ще бъде валидна и до днес.

Даниела: Какво е това?

Янчев: Дали си знаела какво правиш. Ако си вменяема, съдът ще те осъди 98%. Зависи какво ще кажат докторите. Без да съм доктор, мисля, че оценката ще е “невменяема”.

Даниела: Вие лекар ли сте?

Какъв простичък, наивен въпрос.

Янчев: Не, аз съм полицаи. На едно мнение сме с психиатъра. Мога да преценя кой е престъпник.

Йорданов: Разкажи как стана!

Даниела: Не зная.

Янчев: Искаше да върнеш времето назад.

Йорданов: Разкажи какво се случи.

Даниела: Нали ви казах.

Янчев: Ако съдът те осъди на смърт, как ще го приемеш?

Даниела: Не знам, все ми е едно.

Янчев: Даниела, казвам ти го направо - ти си съпричастна за станалото с детето ти. ЕДИНИЯТ ВАРИАНТ Е ДА ПРЕКАРАШ ЖИВОТА СИ В БОЛНИЦА.

Няколко часа по-късно Даниела покорно ще подпише, че над нея не са употребявани никакви заплахи. А на следващия ден разпитващите ще заявят в пресата, че били много учудени, когато Даниела сама си признала и разказала как удушила детето си.

И въпреки заплахата с доживотна болница - слабото място на Даниела - резултатът все още е нулев. Тогава д-р Стойчев и оперативния Янчев излизат и оставят Даниела насаме с н.с. Росен Йорданов - психологът.

Йорданов: Сега сме само двамата. Кажи ми какво стана? Какво направи днес?

Даниела: Нали Ви казах.

Йорданов: Кажи истината. /ето как сега действа един психолог/. За да видиш мъжа си, условието е да кажеш истината. Детето е мъртво, в катедрата по медицина. Искаш ли да видиш мъжа си?

Даниела: Да.

Йорданов: Разкажи и ще го видиш за 30 минути. Тук не е цирк. ХИЛЯДИ ХОРА СА НА КРАК.

Даниела: Защо трябва да съм в болница цял живот?

Хиляди хора са на крак, а Даниела не иска да признае, че е убила детето си. Каква липса на гражданско съзнание и чувство за обществен дълг.

Влизат отново д-р Стойчев и Янчев. Дали видеокамерата е отпечатала разочарованите им лица? Едва ли. Тя е била прикована само върху Даниела.

Д-р Стойчев: Хайде, Даниела, да чуем.

Даниела: Ще ме пуснете ли да си отида с мъжа ми...Все пак мога да се излекувам.

Янчев: /сега пък той призовава към гражданско съзнание/ ЦЯЛАТА СТРАНА Е НА КРАК, РАЗБЕРИ ГО...Какво се е случило?

Даниела: Няма да ме разделяте с мъжа ми.

Янчев: Не мъчи мъжа си, бе жена!

Даниела: Какво ще ми правите?

Д-р Стойчев: Кажете просто какво стана, хайде!

Даниела: Нали няма да ме разделяте с мъжа ми? Не искам той да ме напусне.

Тук, уважаеми читателю, приближава развързката. Съобщили са вече на Даниела, че Пепа намерен в езерото на Южния парк, удушен с въженце. Сега въпросът е тя да признае, че го е извършила. И защо го е извършила. Насочващите въпроси, внушаващи това, следват един след друг. Как може би е искала да отмъсти на Стоян? Как той иска да я напусне. Интересно как ще квалифицира състоянието ѝ в този момент д-р Руслан Терзийски – дали като “психотично”?

Чак на 55 страница от стенограмата на разпита, съвсем объркана и изнемошяла тя казва:

Даниела: Снощи не успях да се хвърля от балкона, детето ме ядосваше, реवेशе. Помислих си, че ако е решил да ме напусне, по-добре да създам условия да живеем, да водим нормален живот. И всичко стана.

Д-р Стойчев: Как стана?

Даниела не отговаря.

Д-р Стойчев: Как стана?

Даниела мълчи.

Д-р Стойчев: Кажете как стана?

Даниела продължава да мълчи.

Д-р Стойчев: Кажете как стана?

Даниела: Взех въженцето от закачалката. Беше с една обувалка и го стисквам.

Д-р Стойчев: И после?

Даниела: Взех един плик, дадох парите за такси.

Д-р Стойчев: С такси ли го закара? В голям черен плик?

Къде да го закара, докторе? Защо ѝ подавате предварителна информация къде е намерено детето?

Даниела: В голям черен плик. Да.

От тук следва жалко и безпомощно повтаряне на това, което ѝ се внушава.

Янчев: Как носи детето там?

Даниела: Остави ме таксито на Южния парк.

Д-р Стойчев: Къде?

Даниела: Където е булеварда... Къде е булеварда?

Янчев: На кой светофар? На спирката ли?

Даниела не може да отговори.

Йорданов: На спирката ли? Значи на спирката?

Даниела: Добре, де. Какво ще правите с мен?

Д-р Стойчев: Разкажи до край. Къде го остави?

Даниела: Там, където сте го намерили.

/запомнете този отговор, защото той подсказва много/

Янчев: С какво каза, че си го удушила?

Даниела: С едно въже.

Янчев: Въже от обувалка?

Даниела: Не от обувалка... то е... не знам.

Янчев: Първо каза от обувалка.

Даниела: Да, там бях вързала обувалка... От тук мога да се хвърля.

Д-р Стойчев: От тук няма смисъл да се хвърляш.

Янчев: Не ми стана ясно как се качваш с детето в таксито. Колко голям е този плик?

Даниела: Е ми... ето така.

Янчев: Ти го носиш като багаж?

Даниела: Да.

Д-р Стойчев: Виждаше ли се, че вътре има дете?

Даниела: Да, аз го виждах.

Д-р Стойчев: Детето разбра ли, че ще правиш тези неща? Как го заблуди? Каза ли на майка си?

Даниела: На майка ми?... Ако няма да живея с мъжа ми, пратете ме в затвора.

Янчев: Искам да го напишеш подробно... От където искаш, оттам.

Даниела: Това на кого ще го показвам?

Янчев: То ще остане тук. Ще ти олекне.

Даниела: На кое ще ми олекне?

/ това е вече стрб3

Даниела: Ще напиша само случката */Подробно разказва странични неща/*
... Ядосах му се, взех връвчица от закачалката и го удуших, взех черен плик от шкафа. Взех такси и му казах да ме закара при Южния парк.

Д-р Стойчев: Слагай подпис и дата. Днес е 16 март.

Даниела: Добре. Оставете ни да си живеем заедно, ще поемем някакъв път. Създали сме обща къща.

*

Това е било около 21ч. 55 м. Припомням ти, че разпитът е започнал в 16ч. 24 м. В 22 часа издават постановление за привличане на обвиняемата и вземане мярка за неотклонение . 22ч. и 5м. започва разпит на обвиняемата в присъствието на съдията Георги Колев и следователката Роза Капланова. Извикан е най-после служебен защитник Станимир Петров, който има само една реплика накрая. За неговата вътрешна борба ще се опитам да кажа нещо по-късно.

*

Разпитът е завършил в 0ч. и 4 м..

Какво са я разпитвали още цели два часа, след като тя вече си е “признала” пред психиатрите и оперативния работник?

Ето откъси от този разпит, който впоследствие следователката Капланова незаконно крие от адвокатите.

Даниела: Мога ли да изляза да пием с мъжа ми по кафе?

Това са й обещали преди малко:

Йорданов: Искаш ли да видиш мъжа си?

Даниела: Да.

Йорданов: Разкажи и ще го видиш за 30 минути.

Сега, обаче, нямат намерение да изпълнят обещаното. Трябва да се получи официалното признание колкото се може по-бързо. **“Цялата страна е на крак”**. Но Даниела отново упорито не иска да разказва. Колко жилава жена, да не ѝ се надяваш . Разпитът се води главно от Капанова. Съдията Колев, който би трябвало да бъде неутрален, се намесва от време на време. Защитникът мълчи.

Капанова: Да. Слушам ви.

Даниела: Събуди се детето... Събуди ме и мене... /млъква/

Колев: Моля?

Даниела: И стана това, което съм написала.

Капанова: Ще ни разкажете ли?

Даниела: Нали съм го написала.

Капанова: Разкажете го със свои думи.

Колев: Ние не сме го чули.

Даниела: Не искам да го повтарям повече.

Колев: Ние ще решим, че нищо не сте казали. Отказвате?

Даниела: / вероятно отново е изплашена/ Не. Написах го.

Минало е време...

Даниела: И да желая и да не желая вече нищо не може да се промени, вече е станало.

Капанова: Няма ли да разкажете?

От тук нататък Даниела отговаря като навита пружина, и повтаря все едно и също.

Даниела: Станахме от кревата, пуших, пих кафе, взех въженцето и го направих.

Капанова: От къде го взехте?

Даниела не може да отговори.

Капанова: От къде?

Даниела: На закачалката вкъщи имаше.

Капанова: Взели сте го от закачалката, където е висяло. Какво представлява?

Даниела: Е ми, бяло...

Ах, това въженце, колко работи ще обърка после то. Уж беше вързано за обувалката, после тази обувалка е иззета , а после мистериозно изчезва. Връщат всички вещи впоследствие само нея не връщат. Коя обувалка виси вързана с въже един метър на закачалка?

Капанова отново дълго пита за въженцето. Нали всъщност то е оръдието на убийството. И трябва на всяка цена да се намери. Ако не “оригинала”, то подобно. Ето отговорите на Даниела:

Даниела: Не знам...

Даниела: Не е памук...

Даниела: Усукано...

Даниела: Не знам.

Капланова: И каква дебелина?

Даниела: Като цигара. /вероятно са й разрешили да пуши в момента/

Дебело като цигара въженце?! За връзване на обувалка.

Даниела: По-тънко...

Даниела: Дълго може би метър.

Капланова: Вземате въженцето от закачалката и после?

Интересно защо не й задава въпрос как го е отвързала от обувалката. Приема, че то е висяло на закачалката просто ей така! Въженце! Що пък да не си виси на закачалката и да чака да влезе в действие.

Даниела: Бях го стегнала около врата.

Капланова: Как го вързахте?

Важен въпрос. А какъв е отговорът:

Даниела: Не знам.

Как така няма да знае? Възможно ли е това? Ето точно тук би трябвало да се поиска от разпитваната да покаже как точно е стегнала въженцето около врата на сина си. Но Капланова бързо-бързо отминава този въпрос.

Капланова: Не знаете...

И продължава:

Капланова: После какво стана?

Даниела не знае какво да отговори. Забележете - не знае какво да каже за най-сублимния момент - удушаването на детето си. Следователката няма начин да не усети, че тук има нещо нередно. Но тя съзнателно не задълбава повече на тази тема. Какво ли мислят в този момент съдията Колев и служебния защитник Петров?

Капланова: Стегнахте въжетото около врата. После какво се случи?

Следва механизирания отговор:

Даниела: Е ми това е. Взех един плик, сложих го. Голям, черен. Излязох от къщи и хванах такси на стоянката.

ВЪПРОСИ

Питам ви, уважаеми читатели, колко от вас имат под ръка големи черни пликове вкъщи? Такива, в които можете да скриете например едно дете?

И къде ги държите?

Ето тук всеки опитен следовател би трябвало да попита:

от къде извадихте този плик - от шкафа, от долапа, от гардероба?

от къде го купихте, от кой магазин?

само един ли купихте или повече бройки?

какви размери има този плик?
използван ли беше за нещо преди това?
с каква цел е купен - за дрехи, за зеле, за ...?
предварително ли е приготвен, за да бъде поставено детето в него -
дете високо 1 метър и 6 см. и тежашо около 20 кг.?
Не се ли скъса, не се ли проби този плик като носехте детето?
Такива въпроси би трябвало да зададе и съдията Колев, нали? Да не
говорим за защитника Петров.

Но как да бъдат зададени те, след като полицаи отдавна вече охраняват
определен телен кош за боклук на пазара "Иван Вазов". Още от 18 часа. По
свидетелства на очевидци, които открито казват имената си: Калина
Каменова и бездомницата Петра. Петра поискала да рови, както обикновено,
в коша до спирката на автобус 17, но тримата полицаи не са ѝ разрешили.
Защо те не са призовани като свидетели в съда?

*

В 01.45 ч. след полунощ пликът ще бъде "намерен" там. Запазен,
непокътнат - а хвърлен уж от Даниела в 8 и 15 м. сутринта на предния ден.
И то заедно с какво? С въпросното въженце. Странно как се озовава и то
там, след като никъде Даниела не говори какво е направила с него. И след
като службата за чистота същия ден два пъти е изпразвала всички кошове
за боклук, което личи от пътните листове на шофьорите.

Но Роза Капанова смята това за напълно достатъчно и задава още само един
заключителен въпрос:

Капанова: Беше ли живо детето като му свалихте връвта?

Даниела: Не знам.

Не знае?! Не знае дали е било живо детето ѝ. Не е проверила. И това не прави
впечатление на присъстващите? Тук се обажда най-после защитникът Станимир
Петров:

Петров: Имаше ли насилие, заплахи спрямо вас?

Дежурен въпрос.

И наивен отговор на Даниела:

Даниела: Не.

Така и ще бъде записано в протокола - че без никакви заплахи тя сама си е
признала всичко.

Уважаеми читателю, някой би казал - какво значение има в крайна сметка дали
Даниела е убила детето си - нали тя е оневинена като е обявена за невменяема в
момента на убийството и не е съзнавала същността на деянието си.

За мене и за тебе това може да няма особено значение, но за самата Даниела,
която е на 29 години това е съдбоносно важно.

Не случайно тя пише своите стихотворения с такава болка, обръщайки се към
сина си:

Сине мой, ще бъда ли оневинена сама не зная.

Аз чакам с нетърпение да чуя края.

Ще търпя и вина недоказана.

Ще повярва ли някой в моята болка разказана?

Докато вървеше отпечатването на моята поредица, говорих с много хора, които изразяваха своето становище. Няма да скрия, че някои от тях цинично казваха: защо се занимаваш с една луда. Мястото ѝ е цял живот в лудницата.

Напразно им обяснявах, че Даниела има епизодично психично заболяване като стотици хиляди хора днес, които живеят нормален живот и които срещаме всеки ден.

Становище на ТЕЛК

**Експертно решение 0063 от заседание № 5 на 14 януари 2002 година:
Настъпилата пълноценна ремисия в резултат на системното медикаментозно лечение, при шизофренната психоза ни дава основание да приемем, че лицето е работоспособно.**

ТЕЛК оправдава временната неработоспособност до днес 14.01.2002г. и връща на работа от утре.

От 15 януари Даниела Терзийска може да се върне на предишната си работа и непрекъснато се безпокои, че мястото ѝ ще се пази само до м. септември.

Но като каква ще се върне на работа тя? Как ще я приеме обществото? Като убийца или като невинна жертва на една политическа и полицейско-съдебна конюнктура?

Това съвсем не е все едно. Именно за това Даниела настоява лично да присъства на това решително дело, което никога до сега не е било насрочвано, а е било под формата на съдебно решение, че невменяемите не могат да бъдат съдени.

Точно за това искам да се спра накратко на пунктовете в обвинението - един по един.

ПРИЗНАНИЕТО

Вече подробно разказах как, кога, пред кого и при какви обстоятелства е направено то.

Ето текстът на първото признание - пред психиатрите и оперативния работник:

Имах приятел Емил Горанов, бях влюбена, той ме биеше, аз си отидох и той идваше вкъщи. Детето съм отглеждала сама с мъжа ми. Той е добър съпруг, но не ми обръща внимание. Ядосах се на детето, взех една връвчица от закачалката и го удуших. Взех голям плик и го сложих в него. Излязох и взех такси и отидох в Южния парк. Извадих детето от чувала и го пуснах вътре. Качих се на спирката и слязох на пазара и хвърлих плика, отидох си с такси и отидох вкъщи.

Ето второто признание. Една най-елементарна съпоставка ще покаже, че Даниела буквално повтаря това, което е казала и преди, но сега следователката не е изисквала да пише за бившия си приятел, а само няколко допълнителни уточнения.

Детето ми се събуди и ме събуди. Аз пуших, пиех кафе, детето ми се разсърди. Взех въженце, бяло от памук от закачалката, по-тънко от цигара. Вързах го около врата му и го стегнах. В хола беше. Взех един плик, найлонов и го сложих вътре. Излязох и взех такси и му казах да ме закара

в Южния парк. Возих се на задната седалка, чувала с детето беше с мен. Спрях се на лунапарка. Отидох до езерото, пуснах го без чувала. Качих се на рейс 76, слязох на пазара "Иван Вазов", хвърлих в кошче плика. Взех такси и отидох вкъщи, казах на майка, че са го отвлекли.

Не са ми отправяли заплахи и насилие откакто съм в полицията.

*

Четох, уважаеми читателю, четох и не видях никъде какво е станало с най-важното доказателство - въпросното въженце. Къде го е сложила Даниела. Ах, как съжالياват после, че не са се сетили да ѝ внушат какво да напише за въженцето. В крайна сметка решават да го намерят, хвърлено заедно с плика, в 1 часа и 45 м. след полунощ в коша за боклук. Къде го е носила през това време? В джоба си ли? Защо? Да го изхвърли в коша чак на пазаря "Иван Вазов". И забележете как думата "плик" казана в началото става "чувал" под диктовката на Капланова. Защото "плик" звучи твърде неубедително.

*

Чудех се освен това защо никъде Даниела не сочи часове. Защо не са настояли да ги посочи, което е задължително. Ами много просто - защото са знаели, че това, което сега напише ще е последно и окончателно. А фиксирането на точни часове може да се окаже фатално при евентуална експертиза.

Така се оказва впоследствие, когато намират загадъчният свидетел - шофьор на такси, който бил возил Даниела. Но за него - по-късно.

*

Не случайно в официалната информация на МВР се казва, че Даниела удушила Пепи между 6 и 30 - 7 ч.

Ако това е било така, защо не са я питали какво е правила цял час и нещо с мъртвото дете? Докато излезе около 8 часа и вземе такси. И изобщо не са си задали въпросът защо детето е намерено свършено облечено, с яке, с ръкавици в джобчето, с обувки, значи напълно готово за детската градина. Нима Даниела е облякла мъртвото си дете, за да скалъпи после версията, че е отвлечено? Да сте прочели подобно нещо в признанията ѝ?

НО ТЕ СА НЯМАЛИ НИКАКВО ВРЕМЕ ДА ОБМИСЛЯТ ВСИЧКО. ТРЯБВАЛО Е СПЕШНО ДА БЪДАТ НАМЕРЕНИ ВЕЩЕСТВЕНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА. И ТРЪГВАТ КЪМ ОГРАДЕНИЯ РАЙОН. НАМИРАТ ГИ ОКОЛО 1 ЧАСА И 45 М. СЛЕД ПОЛУНОЩ И ДОКЛАДВАТ НА МИНИСТЪР ЕМАНУИЛ ЙОРДАНОВ, КОЙТО ИЗЛИЗА ПРЕД БЛОКИРАЛИТЕ СОФИЯ ВОДАЧИ НА ТАКСИТА.

*

Ето как пресата отразява това:

От 3,45 часа до 4,45 часа през нощта вътрешният министър говори с протестиращите таксиметрови шофьори пред сградата на Софийския университет "Св. Климент Охридски".

Таксиметровите шофьори бяха видимо покрусени от разкритието за майката-убийца.

*

Пред Парламента вчера сутринта бе спокойно и тихо. Типичен съботен ден. Сякаш нищо не се случило. Такситата си работеха нормално с клиенти, нямаше блокади, искане на оставки, освирквания, ексцесии. Само работниците от чистотата вдигаха познатата глъчка до небесата, измитайки следите от бурния петъчен ден.

Но днес не сме 17 март 2001 г. а цяла година и няколко месеца след това.

СЛЕДСТВЕНИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

Когато Даниела твърди, че детето ѝ е отвлечено на улица “Захари Круша” и подробно описва мястото и обстоятелствата на отвличането - никой не прави такъв следствен експеримент и не я води на посоченото място. Сега, обаче, абсолютно сигурни, че пликът и въженцето ще бъдат намерени - те я водят след полунощ на мястото - пазаря “Иван Вазов”.

Какво се оказва, обаче. Даниела не може да открие въпросното кошче и заявява, че то липсва. След това нейно изявление следствения експеримент е прекратен и е проведен оглед на произшествието с цел издирване на тези предмети. Участниците в този оглед веднага се насочват към едно конкретно кошче, въпреки че наоколо има още няколко и изсипват съдържанието му.

Пада сгънат плик и въженце. Има двама свидетели / поемни лица/ на тази находка. Няма го служебния защитник Станимир Петров. Странно е неговото поведение след това - той категорично отказва да даде обяснение пред журналистите бил ли е там и защо не е подписал протокола. Искам да вярвам, че това е проява на смелост.

От тук нататък следва серия гафове / или умишлени пропуски/.

Пликът не е разтворен пред поемните лица и не са описани неговите размери. Не е описано въженцето - дължина, дебелина, белези по него и т.н.

Така, че впоследствие всеки друг плик и всяко друго въженце би могло да замести извадените.

По-късно обявяват, че в плика са намерени косми от косата на Пепа.

Това, обаче, не е установено в присъствието на свидетелите, в кабинетни условия - а се приема на юнашко доверие.

В края на краищата косъмът се оказва един единствен. Твърде интересен факт - един единствен косъм на дете, което е престояло в чувала минимум половин час. А кога и къде е намерен този косъм и как така бързо са установили, че е от косата на детето, за да докладват на министъра тутакси, че безспорно Даниела е убийцата. Нима експертизата за този косъм е правена в 3 часа след полунощ?

Всички тези очевидни и умишлени нарушения, обаче, са пренебрегнати от съда. Просто невероятно звучи неговото заключение:

Независимо, че протокола за следствен експеримент е НЕГОДЕН и не следва да бъде ценен като доказателство, обстоятелствата, които отразява, обаче, а именно факта на намиране на въженцето и найлоновия плик в кошче за боклук на автобусна спирка на пазар “Иван Вазов”, се установяват от протокола за оглед на местност и от показанията на присъствалите поемни лица, разпитани в качеството на свидетели. За съда не съществуват основания за съмнение относно добросъвестността на техните показания, ПОРАДИ КОЕТО ГИ СЧИТА ЗА ДОСТОВЕРНИ..

Е, това съд ли е, уважаеми читатели.

И накрая нека събера на едно място всички аргументи на следствието, прокурора и съда, които правят заключението, че Даниела е убила детето си:

ПЛИКЪТ - ЧУВАЛ

Ако Даниела е носила този чувал - защо по него не са открити следи от пръстите ѝ! Нито една следа! **НО ТОВА ЗА СЪДА НЯМА НИКАКВО ЗНАЧЕНИЕ.**

От тук възниква следният въпрос:

Когато трупчето на малкия Пепи е открито, един човек с видеокамера го заснема. Записът е излъчен по Канал 3 на 16 март и по Нова телевизия на 10 април 2001 г. Той е направен от члена на Гражданския оперативен център "Защита на децата" Марин Маринов. На кадрите се вижда, че под детето има черен чувал. А косата му е суха. Този черен чувал изчезва мистериозно после и никога повече не става въпрос за него. Твърде странно съвпадение - два черни чувала за един ден около мъртвия Пепи. А дали това не е същия чувал - поставен после в коша на пазар "Иван Вазов"?

Размери на намерения плик: 74 / 50.05 см.

Ръст на детето 1.06 м. Приблизително тегло 20 кг. - с дрехи 22кг.

Раменна обиколка без дрехи 54 см.

ВЪЖЕНЦЕТО

То буди най- много въпроси и аз в процеса на разследването ги споменах.

От къде точно го е взела Даниела?

Самостоятелно ли е висяло на закачалката или с него е била вързана обувалка.

Тя никъде не разказва как го е развързвала от обувалката. Ако го е развързвала специално, значи убийството не е било спонтанно, в момент на умопомрачение и ярост, а обмислено.

Коя обувалка виси на въженце дълго 1 метър?

Защо това въженце тя ще носи по целия път в джоба си, а не вътре в чувала, когато би го изсипала в езерото заедно с детето?

Защо и него ще хвърли в кошчето заедно с чувала?

Какъв сложно обмислен план на действие. Нима такъв може да измисли една жена, която не съзнава какво върши.

И най-важното - защо полицаи влизат незаконно в апартамента, докато Даниела е разпитвана и оглеждат обстановката, без присъствието на бащата? Как може да се докаже, че въженцето не е отвързано от тях от въпросната обувалка и поставено в коша на пазар "Иван Вазов". И защо, повтарям, тази обувалка мистериозно е изчезнала и до сега.

ЧАСОВЕТЕ

Ето тук е най-слабото място на обвинението.

Доказано е, че Даниела е излязла от къщи и е заснета от камерата на бизнесцентър "Прима" в 7.55 ч.

Явява се шофьор на такси, който показва фиш- край на курс 8.07 ч, когато е свалил Даниела Терзийска пред Южния парк.

В 8.20ч. Даниела е била вече у майка си и е съобщила за отвличането.

Пита се как от 8.07 до 8.20 - за 13 минути невменяемата Даниела Терзийска ще извърши следните действия:

ще слезе от таксито с чувала, ще отиде до езерото и ще изхвърли трупа на детето, ще се върне обратно и ще вземе автобус 76,

ще слезе на спирка пазар "Иван Вазов", за да изхвърли в кош плика и въженцето, ще вземе второ такси и ще слезе на Военна болница,

от Военна болница пеша ще се прибере вкъщи - до хотел "Славия".

И това в пиковите часове?

Само за 13 минути!

Една жена, която не съзнава какво върши!

Странно защо никога не е потърсен шофьорът на второто такси, возил Даниела от пазар "Иван Вазов" до Военна болница. А може би е търсен, но такъв изобщо не съществува.

СВИДЕТЕЛИТЕ

Показанията на един единствен свидетел са решаващи за съда, уважаеми читателю. И това е шофьорът на такси Пламен Тодоров Марков. Странно е неговото поведение. Той казва, че познавал Даниела Терзийска / а тя никъде не потвърждава такова нещо/. Бил я качил в 8 часа на стоянката пред хотел "Славия". Носела голям черен чувал. Сама си била отворила вратата с една ръка и на влизане и на излизане от таксито/ каква гигантска сила има тази Даниела!/. Нищо не е стърчало извън чувала.. Тя казала странен адрес: "езерото на Южния парк"?! Каква наивност, нали?

Фишът, който изравят показва краен час на курс - 8.07 ч., но интересно защо няма начален час. Така, че това би могло да бъде фиш от какъвто си искате курс.

А ако се поровим в пресата, уважаеми читатели ще видим, че първата информация, която полицейски източници са дали за медиите е следната:

"Все пак подозренията ни, че нещо не е съвсем наред, продължаваха да ни чоплят до към 20 часа вечерта. Тогава обаче за разпит дойде сам таксиметров шофьор. Беше ужасен, седна и разказа, че той е закарал жената с трупчето до езерото в Южния парк", разказаха още източниците."

Каква опашата лъжа! Въпросният шофьор се явил полицията не в 20 ч. вечерта на 16 март, а чак на следващия ден 17 март. Защо? Защото "вечерта бил пийнал" - твърди самият той. А на следващия ден 18 март се крие от журналистите и отказва пред тях, че е давал показания.

Изобщо не са взети пред вид изявленията на други, особено важни очевидци, разгласени в медиите. Те не са викани за разпит, защото показанията им противоречат на изградената версия:

Катя Иванова - която е видяла Даниела Терзийска в 8.15 м. на светофара в близост до детската градина - сама.

Калина Каменова - която е разказала, че двама полицаи са били поставени още по светло пред кошчетата за боклук на пазар "Иван Вазов".

Клошарката Петра - която не е била допусната до кошчетата от въпросните полицаи.

Марин Маринов - заснел на видеокамера чувала под трупа на детето.

Гражданин, който е заявил още вечерта на 16 март по БНТ в късните новини, че е станал очевидец на прехвърляне на дете от една кола в друга в близост до Южния парк.

Не е намерен нито един свидетел, който да е видял как Даниела изсипва трупа в езерото.

Не е намерен нито един свидетел, който да е пътувал с автобус 76 заедно с нея.

Не е намерен нито един свидетел, който да е видял как тя скрива чувала и въженцето в кошчето за боклук.

Не е издирван изобщо втори шофьор на такси, който по "признанието" на Даниела я е закарал от Военна болница до апартамента на майка ѝ.

А в същото време се изтъква, че няма нито един свидетел на отвличането на детето - в тази малка и безлюдна по това време уличка "Захари Круша" - което показвало, че Даниела лъже.

ЕКСПЕРТИЗИТЕ

Не искам да навлизам в подробности, но тук има страшно много въпроси, които адвокатите на Даниела вероятно ще поставят в съда.

За характера на белезите по ръцете на Даниела - възможно ли е с такава дължина на въженцето - 96 см. тя два пъти да го усуче около ръцете си.

За следите от кръв и епителни клетки - няма подписали се свидетели на тяхното откриване по въженцето. Не възниква ли съмнение, че могат да бъдат взети от замаяната Даниела в самата полиция, както и от трупчето на Пепи.

Как е направен експериментът за натикване на дете с ръст 1м. 6 см. в чувал дълъг 74 см. - без да се подава навън нищо от него. С какво е направен - може би с картон?

Виодеокасетата на бизнесцентър "Прима" не показва съществуването на такъв чувал, а дете, което майката носи в поза "кенгуру" - така, както Даниела е обичала да носи детето си.

Маратонките на Даниела - изследвани за почва - не показват изобщо, че тя е ходила до Южния парк.

А ето какво заключение ще направи съдът:

"Констатираните РАЗЛИЧИЯ В ПОЧВЕНИТЕ ПРОБИ иззети от брега на езерото в Южния парк и тези, свалени от ходилната част и междуграйферното пространство на маратонките, иззети от дома на обвиняемата, както и невъзможността по експертен път да се установи дали детето е било със суха или мокра коса, на снимките след изваждането му от езерото, не водят, А И НЕ СА ДОСТАТЪЧНИ ЗА ПРОМЯНА НА ПРАВНИТЕ ИЗВОДИ СВЪРЗАНИ С МЕХАНИЗМА НА ДЕЯНИЕТО И АВТОРСТВОТО МУ."

Интересно заключение, нали? Може би Даниела се е събула боса, до като стигне до езерото, а после пак се е обула.

И ОЩЕ ДВЕ НЕИЗВЕСТНИ

Мислех да ги спестя, уважаеми читатели, защото звучат зловещо, но все пак при дългото виждане и четене на материалите, с които разполагам - те се набиват на очи, макар и не веднага.

Ето вижте извадка от експертизата и заключението на съда:

“В черния плик е намерен КОСЪМ, при морфологичното изследване на който, се установява, че е човешки, главов, ОТСКУБНАТ, като същият показва морфологично сходство с космения материал, взет от главата на Петър Терзийски, което подкрепя извода, че трупът е бил пренесен до езерото именно с този плик.”

Обърнете внимание на определението **“отскубнат”**. Това значи - с луковичката на косъмчето. Кой го е отскубнал? Може би самата Даниела? Може би тя е отскубнала само един косъм от главичката на детето си и го е поставила в плика?

А не е ли по-вероятно този косъм/ 1 брой / да е отскубнат впоследствие и сложен в плика?

И още един факт.

При аутопсията на трупа се установяват освен белезите по шията и следните особености:

“ ...празен пикочен мехур, охлузвания по лигавицата на долната устна в дясно, по кожата на челюстния ъгъл вляво и в областта на лявата ключица.”

До сега няма никакво обяснение за тези охлузвания. Защо?

Защото е съвсем вероятно те да са причинени от двамата мъже, отвлекли Петър Терзийски.

А нима никой не се е сетил за ПРАЗНИЯ ПИКОЧЕН МЕХУР на детенцето. То се е начишкало по време на удушаването. Това е рефлекторна реакция на организма. Търсени ли са следи от урина по килима в хола, където уж е било извършено убийството? Не мога да допусна такъв елементарен пропуск - да не са се сетили да ги потърсят.

Значи такива следи са търсени, но не са намерени.

И това не е съобщено, защото просто малкият Пепи е бил удушен на съвсем друго място.

От кого и къде - това все някога ще стане ясно?

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Това е краят на моето разследване, уважаеми читатели. Имаше още толкова много неща, които бих могъл да изнеса пред вас, но оставям това на следващите, които ще продължат нататък до изясняване на цялата истина.

Все още се намират хора, които казват така:

Добре, де, ако не е майката, тогава кой е?

Кой ще убие по такъв начин едно дете?

Значи след като сме безсилни да открием истинските убийци, след като сме изтървали и, то съзнателно, възможността да вървим по други следи - трябва да поддържаме най-чудовищната възможна версия за майката - убиец.

Как ви звучи заключението на **Софийския градски съд, наказателна колегия**, 12 състав, състоящ се от 5 жени. Вероятно всичките майки. На заседание от 4 март 2002 година.

“...Действително в постановлението си Софийска градска прокуратура не е обсъдила всички доказателства, събрани в хода на предварителното производство и имащи значение за неговото правилно решение, а тези, на които се е позовавала са анализирани самостоятелно, без да са ценени в съвкупността от целия доказателствен материал...”

Колко честно признание, ще кажете вие. Каква обективност! Само на основание на това би трябвало да се отхвърли заключението, че обвиняемата е извършила престъплението. Какъв обаче, е крайният извод:

“...но независимо от това, правните изводи, които е направила Софийска градска прокуратура са правилни и ПО ПРИНЦИП почиват на вярна интерпретация на доказателствата.”

**СЪЩЕСТВУВА ЛИ В НЯКЪДЕ В ПРАВНИЯ ЗАКОН НА НЯКОЯ ДЪРЖАВА В СВЕТА ОБВИНЕНИЕ В УБИЙСТВО ПО ПРИНЦИП?
АКО СЪЩЕСТВУВА - ТО КАК СЕ НАРИЧА ТАКАВА ДЪРЖАВА?**

ИНТЕРВЮ ЗА В-К “24 ЧАСА”

Даниела Терзийска се отрече от показанията си, че е убила своя син Пеги на съдебното заседание в края на миналата седмица.

Два дни преди това във в. “Монитор” приключи поредицата на Недялко Йорданов за драмата на Даниела. В десет поредни броя известният поет и драматург представи своето разследване по трагичния случай. В него той изнесе много факти и аргументи, които поставят под сериозно съмнение тезата на следствието и прокуратурата, че убийца е майката.

Кой и какво накара Недялко Йорданов да изостави временно поетичната си муза и да се хвърли във водите на трудния жанр журналистическо разследване? Откъде е черпил фактите си в него? Какви са реакциите в обществото след поредицата? Ще се прерастне ли тя в книга, по подобие на романа на Труман Капоти “Хладнокръвно”?

Единствено вътрешната необходимост ме е движила, когато започнах това разследване. Питат ме защо един поет се занимава с нещо, което не му е работа. Не бих се съгласил с такъв аргумент.

Всъщност това е моето трето разследване за последните 12 години. Първото беше през 1990 година, когато напуснах Бургас, за да проникна в архивите на ДС и да изчистя петното върху моя баща, убит през 1947 година и обявен за народен враг посмъртно, а след това реабилитиран. Веднага след 10 ноември се надигнаха “сталинистите”, които помислиха, че свалянето на Тодор Живков означава тяхното завръщане. Имах шанса да получа достъп до полицейския архив и да изпълня своя синовен дълг. Така написах “Истината за моя баща”.